

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Ύπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμωτάτου εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Εὐρυπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

περίοδος 6^η. — Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 20^η Νοεμβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 50

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΑΒΟΥΤΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὴν χαραυγῆν, ὅλοι εἶχαν ἐξυπνήσῃ, καὶ ὁ κ. Πάτερσον ἀκόμη, ὁ ὅποιος ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν σκιερῆν καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν πρῶτην.

Ἡ ἡμέρα ἐφαίνετο διὰ τὸ ἥλιον ὡραία. Ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸν σκεπασμένον με ἀραιοὺς ἀτμοὺς, τοὺς ὁποίους γρήγορα διέλυσεν αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ Ἑλασραὶ σπηλιάδης ἔτρεχαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ τὰ μικρὰ κύματα τῆς ἐφελιθίζαν δάπλα εἰς τὴν βάρκαν.

Ἐν πρώτοις, καὶ σύμφωνα με τὴν συνήθειαν τοῦ, ὁ Τωῆς Ρενώ, ἔπως ἔκαμε μεσὰ εἰς τὸν «Ροργόν», ἐφρόντιε διὰ τὸ πρῶγευμα, ἴσαί δηλαδή τὸ ὄπιλον ἐξίστανεν εἰς τὸν φορητὸν σφύρον, γαλέτιες ἀπὸ τὰ κινώτια τῶν τροφίμων, καὶ ἐπειτὰ μερικὰς σταγόνας μπράνδου, ἀναμιγμένον με γλυκὸ νερὸ.

Ὁ Ρογήρος Χινδαίλ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Οὐίλ Μιτζ, τῷ εἶπε:

— Πρέπει καὶ σὺς νὰ κοιμηθῆτε... πρέπει, ἂν προκίηται νὰ μείνετε καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα εἰς τὸ τιμόνι.

— Πρέπει, — ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ ἠώθησε μετὰ τὸ βλέμμα τὸν καιρὸν καὶ, ὅταν εἶδε τὴν θάλασσαν τὸσον ἤρεμον καὶ τὸ ἀράκι τὸσον τακτικόν:

— Θὰ κοιμηθῶ δύο ὥρες, εἶπε.

Παρέδωσε τὸν σκακὶ εἰς τὸν Μάγνον Ἄνδερς, τῷ ἔδωκε μερικὰς ὁδηγίας, καὶ κατόπιν ἐπήγε νὰ ἐξαπλωθῇ κάτω ἀπὸ τὴν σκηνήν.

Μετὰ δύο ὥρας, ἔπως εἶχεν εἰπῆ, ἐσηκώθη καὶ ἤλθε πάλιν εἰς τὴν πρῶτην.

Ἀμα ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ λέμβος ἀρμένικεν εἰς καλὴν πορείαν, παρετήρησε τὴν κατάστασιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης.

Οἱ ἀτμοσφαιρικοὶ ὄροι δὲν εἶχαν μεταβληθῆ. Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε πρὸς τὸν μεσημβρινόν, εἰς οὐρανὸν ἀνέφελον. Ἡ ζέση θὰ ἦτο ἀνυπόφορος μετὰ τὴν ἀτανάκλασιν τῶν ὑδάτων, ἀν δὲν τὴν ἐμετρίαζεν ἡ δροσιὰ τοῦ ἐλαφροῦ ἀνέμου. Μόλοντοῦτο, ὅταν μακρὰν ἐφθάνεν ἡ

δρασις, δὲν ἐφαίνετο ἡ λευκὴ σκιαγραφία τοῦ, οὔτε τὸ μαῦρον ἁφρὸν καπνοῦ. Εἰς μάτην τὰ δίοπτρα περισκόπησεν ὅλην τὴν ἀπέραντον περίμετρον.

Συνήθως, ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, πλεῖστα ἀγγλικά, γαλλικά, ἀμερικανικά, γερμανικά, συγκαλοῦν ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ ὠκεανοῦ, τὰ ὅποια ὀρίζονται πρὸς βορρᾶν μετὰ τοῦ ἀρχιελάγου τῶν Βερμουδῶν, πρὸς δυσμὰς δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχιελάγου τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν.

Σπιντιώσ συμβαίνει νὰ περῶσῃ μία ἡμέρα χωρὶς νὰ διασταυρωθῶν εἰς ἄλλο πλοῖον.

Δι' αὐτὸ, ὁ Οὐίλ Μιτζ ἐβρίσκετο εἰς ἀπορίαν καὶ ἐσπλήγγιζε τὸ μὴ τυχερὸν ἢ τρικυμιά εἶχε παρασύρη τὸν «Ροργόν» πὸ τὸν ἀντικειμένον πρὸς τὸ πέλαγος, εἰς ἀπόστασιν ἢν ὀκίαν δὲν θὰ ἔμποροῦσαν νὰ διπλαύσουν εἰς διάσημα ἴδωσ ἢ τριῶν ἐβδομάδων!... Ἀλλὰ τὰ τροφίμα θὰ ἐλείπον πολὺ ἐνωρίτερον. Καὶ δὲν θὰ εἶχαν πλέον ἄλλο καταφύγιον, παρὰ τὸ ψάρευμα διὰ νὰ προμηθεύωνται διὰ τὴν τροφήν, καὶ τὴν βροχίην διὰ νὰ κατεύνασσαν τὴν βρογχίτισιν κὴν ὀφθαλμῶν τῶν!...

Αὐτὰς τὰς ἀνησυχίας κατέπειθε ὁ Οὐίλ Μιτζ τὰς ἐβύλατε δια τὸν ἑαυτὸν τοῦ, ὑποκρινόμενος ὅτι εἶχε τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ χάνῃ. Ἐπέρασεν ἐκεῖνο τὸ πρῶτον, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ διόλου ἡ

Ὅταν εἶδε τὴν λέμβον τὸσον μακρὰν... (Σελ. 388, στήλ. γ.)

κατάστασις. Ἐν εἶδος κορυτελά-
τσας, καὶ τοῦ ἑποίου ἢ σκότα ἐδέθη
εἰς ἕνα γάντζον, ἔξω ἀπὸ τὴν πλευρὰν
τῆς λέμβου, ὑψώθη εἰς τὸν ἰσθμὸν, καὶ ἡ
ταχύτης τῆς λέμβου ἠδύνησε μετὰ τὴν πνοὴν
τοῦ οὐρίου ἀνέμου.

Τὸ δεύτερον πρόγευμα, ὅχι τόσο λι-
τὸν ὅσον τὸ πρῶτον, ἀπετελέσθη ἀπὸ
διπυρρίτης, ἀπὸ καπνιστῶν κρέμας, ἀπὸ
κονοέρβας ὑπερίων, τὰ ὑποτὰ ἦρκει νὰ
ζεσταθοῦν διὰ τὸ φαγωθῆναι, καὶ σοῦλ
διὰ πιτόν. Ὁ κ. Πάττερσων εὐνοήθιζε
βαθμηδὺν μετὰ τὴν κατάστασιν, κ'
ἔφαγε μετὰ ἀρκετὴν ὄρεξιν. Οἱ νεαροὶ τοῦ
συντρόφου κατεβρόχθισαν λαϊμαργίως τὰς
μερίδας τῶν, καὶ ἡ καρδιά τοῦ Οὐίλ
Μιτζ ἐσφίγγετο ὅσον ἐσυλλογίζετο τὰς
τρομερὰς πιθανότητας τοῦ μέλλοντος,
ἀν παρετένετο ἐκείνη ἢ ποντοπολεῖα...

Τὸ ἀπόγευμα, ἔρριξαν τὰς σαρτέρας καὶ
ἐπίασαν ἀγέρως ψάρια, τὰ ὅποια ἔβρα-
σαν μετὰ νεροῦ τῆς θαλάσσης διὰ τὰ ἔχουν
περισσότερα φαγώσιμα τὸ βράδυ.

Ἐπειτα, ἐνύκτωσε. Οὐτε πανάκι δὲν
εἶχε φανῆ, πρὶν δύση ὁ ἥλιος. Ὑποχρε-
ώσας τὸν Τωνῆ Ρενῶ καὶ τοὺς ἄλλους
νὰ κοιμηθῶν, ὅπως τὴν προτεραίαν, ἐ-
μειναν εἰς τὸ τιμόνι ὁ Οὐίλ Μιτζ, ἕως
ἂν ἐξημέρῳσαν.

Τὴν ἐπιούσαν, 28 Σεπτεμβρίου, ὁ ἄ-
νεμος, ὁ ὅποιος εἶχαν ἀρκετὰ ἐλαττωθῆ
μεταξὺ τῆς δύσεως καὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου, ἐδυνάμωσε καθ' ὅσον τὸ ἄντρον
τῆς ἡμέρας ἀνέβαινε πρὸς τὸ ζενίθ. Πρὶν
ἔλθῃ τὸ μεσημέρι, ἠναγκάσθησαν νὰ μα-
ζεύωσιν τὴν κορυτελάτσαν. Ἀπὸ τὴν
πολλὴν ταχύτητα, ἡ λέμβος ἐμ. π. α. ζ. ε.
νερὰ ἀπὸ τὴν πρῶταν, καὶ ἦτο δύσκολον
ν' ἀποφεύγωνται τὰ κινδυνώματα.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ, προβλέπων ὅτι πιθανῶς
θα παρουσιαζέτο ἀνάγκη νὰ ἐλαττωσῶν
πανιά, δὲν ἐπῆρε τὸν διωκὸν ὕψων τοῦ.
Ὁ ἄνεμος ἐφαίνετο ὅτι θα διατηρεῖτο
αὐτῶς, διότι ὁ βαθυκύανος οὐρανὸς
ἦτο ἀνεφελος.

Ἀν καὶ ὁ ἥλιος, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς
ισσημερίας, διέγραφε βραχυτέρον ἡμερη-
σιον τόξον, αἱ λευκαὶ ὄμιαι ἀκτίνες τοῦ
ἦσαν φλογεράταται. Δι' αὐτὸ ἐπρεπε νὰ
κάμωσι οἰκονομίαν εἰς τὸ γλυκὸ νερὸ,
διότι μόνῃ ἡ βροχὴ θὰ ἠμπορούσε νὰ ἀ-
νανεώσῃ τὴν προμήθειαν, ἡ ὅποια εἶχε
κατὰ τὸ ἡμέριον ἐξαντληθῆ. Ἐπρεπε νὰ
ὀρίσωσι τὰς μερίδας τοῦ νεροῦ, καὶ ὅλοι
ὑπετάγησαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν χω-
ρὶς νὰ παρπονέουσι.

Ἐκείνη τὴν ἡμέραν, κατὰ τὰς τρεῖς
τὸ ἀπόγευμα, ἕνας καπνὸς ἐφάνη καὶ ἐξε-
τάθη εἰς μῆκος πρὸς τὰ βορειανατολι-
κὰ. Ἦλπισαν τότε ὅτι θα συναντηθῶν
μετὰ κάποια ἀτιμόπλοιοι, ἀλλὰ ἡ ἐλπίς
τῶν ἔλιγον διήρκεσεν. Ἐνεφανίσθη τὸ
σκάφος ἐνὸς μεγάλου ἀτμοκινήτου, ἀλλ'
εἰς ἀπόστασιν δέκα μιλίων ἀπὸ τὴν λέμ-
βον. Ἦτο ἀδύνατον νὰ προσελκύσων

τὴν προσοχὴν του, καὶ ὁ Οὐίλ Μιτζ
γρήγορα ἀνεληφθῆ ὅτι δὲν δισταυρό-
νετο μετὰ τὴν πορείαν του.

Πραγματικῶς, μετὰ μίαν ὥραν, τὸ
ἀτιμόπλοιο ἐκεῖνο εἶχε προσπεράσῃ τὴν
λέμβον, καὶ δὲν εἶδαν πλέον παρὰ τὸς
τελευταίας ἀπείρας τοῦ καπνοῦ τοῦ, τὰς
ὀπίσθας παρῆσαν χαμηλὰ ὁ ἄνεμος.

Πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ἔσπερινοῦ γεύ-
ματος, ὁ Τωνῆ Ρενῶ, ὁ Οὐμβέρτος
Πέρκιנס καὶ ὁ Ἀλβέρτος Λούβεν ἐπία-
σαν πάλιν μερικὰ ψάρια, τὰ ὅποια ἐμα-
γειρεύσαν ὅπως τὴν προτεραίαν. Ἄγλ-
ως τε, ἐσκέφθησάν τότε κατ' ἀνάγκην
πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κάμωσι οἰκονομίαν
εἰς τὰ κάρβουνα.

Τὴν ἐπιούσαν, τὸ ταξίδι ἐξηκολού-
θησεν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς περιπέτου δρους.
Μόνον ὁ ἄνεμος εἶχε πάλιν λίγο βορειό-
τερα, καὶ δι' αὐτὸ ἠναγκάσθησαν νὰ
κατάρου νὰ τὴν σκότας καὶ νὰ πη-
γαίνουσι εἰς τὰ κάρβουνα.

Δὲν ἠλαττώθη μὲν τότε ἡ ταχύτης,
ἀλλ' ἡ λέμβος ἐνίστε ἐγενετο μετὰ τὴν
μπα ν τ α ν τόσο, ὥστε ἡ κουπαστὴ
τῆς ἐβρῆθεν ἕως τὴν ἐπιφάνειαν τῶν
ὕδατων.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ ἀνεσήκωνε τὴν λέμ-
βον μετὰ τὸ τιμόνι, ἐπέδιδεν, ὅταν ὑπερ-
χε φόβος μὴπως ἐμ. β. α. ζ. ε. ε. ἔνῳ
ὁ Τωνῆ Ρενῶ ἐλασάνε τὴν σκόταν.
Ἀνησυχούσαν ὅμως ὁ Οὐίλ Μιτζ,
διότι ἔβλεπεν ὅτι οἱ φόβοι του, τοὺς
ὁποιους εἶχε μάτην ἐζητούσε νὰ κρύψῃ,
εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ ταράσσων καὶ τοὺς
νεαρούς του ἀμνηστικῶς.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, ὁ κ. Πάττερσων,
προικισμένος μετὰ διγυμνῶν ἀντοχῆν,
ἐφάνη ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ ὁ-
πως εἶχε κάμη ἕως τότε. Ὅχι διότι τὸν
εἶχε καταβῆν ἢ περιφρημὸς πελαγαλι-
αία, — ἄ, ὄχι! Παροξυσμοὶ πυρετοῦ τὸν
ἐκυρίευσαν, τὸν δυστυχισμένον, συνδευ-
μένοι μετὰ τῶν φλογεράων. Καί, διὰ τὴν
τον ἠσυχάσων, ὅλοι θὰ του ἐχαρίζαν
προθύμως ἕκαστος τὴν μερίδα τοῦ νε-
ροῦ του, — μερίδα πολὺ ἠλαττωμένην
τώρα πλέον. Ἀλλ' ἀν ἐγένετο χειρότε-
ρα, ἂν τὸ παραλήρημα τὸν ἐπίανε, —
καὶ ἐφευγαν ἐνίστε ἀπὸ τὸ στόμα του λό-
για ἀσυνάρτητα, — τί νὰ τον κάμωσι;

Ἐκτὸς τούτου, ὁ Ἀξελ Βίκμπορν
καὶ ὁ Οὐμβέρτος Πέρκιנס εἶχαν κυρίε-
υθῆ ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας, ὥστε δὲν ἠμ-
πορούσαν νὰ μείνωσι καθιστοὶ εἰς τοὺς
πάγκους. Τὰ κινδυνώματα πρόσωπά
των, τὰ βαθουλωτὰ μάτια των, τὰ ἀδέ-
σβητα βλέμματα των, ἐμαρτυροῦσαν ὅτι αἱ
δυνάμεις των εἶχαν ἐξαντληθῆ καὶ ἠναγ-
κάσθησαν οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς βάλωσι νὰ
ἐξαπλωθῶν κοντὰ στὸν κ. Πάττερσων.

Ἡ νύκτα τῆς 29 πρὸς τὴν 30 Σε-
πτεμβρίου ἠδύνησε περισσότερο τὴν ἀ-
γωνιώδη ἀνησυχίαν τοῦ Οὐίλ Μιτζ. Ὁ
Ρογήρος Χινσοδαί, ὁ Τωνῆ Ρενῶ, ὁ

Μάγνος Ἄνδερς, οἱ ὅποιοι εἶχαν δεῖξῃ
ἕως τότε περισσότερο θάρρος καὶ ἀντα-
χήν, τὴν συνεμερίζοντο. Καί, διὰ νὰ κο-
ρυφώθῃ ἡ κακοτυχία, ὁ ἄνεμος, ὁ ἕως
τότε εὐνοήτος διὰ τὸ ἀρμένισμα τῆς λέμ-
βου, ἔδειξεν ὅτι ἐμετρίαζέτο.

Αὐτὸ ἐπρεπε νὰ φοβηθῶν περισσότε-
ρον, — τὴν μ. π. ο. ν. α. τ. σ. α. ν., ποῦ δὲν ἤ-
ξευραν ποτε θὰ τελειώσῃ. Μετὰ νῆαν ἀρ-
γοπορίαν, τὰ τρόφιμα ποῦ ὀλιγόστευαν
καθημερινῶς, τὸ γλυκὸ νερὸ, τὸ ὅποιον
βαθμηδὺν θὰ ἐμεινεν ὀλίγα ποτήρια μόν-
ον, ἐπὶ τέλους θὰ τοὺς ἐλείπων καθ'
ἄλοκην ἡμέραν...

Ἀπὸ τὰς 26 τὸ βράδυ εἶχαν ἐγκατα-
λείψῃ ἡ λέμβος τὸν ἌΓοργόν. Τέσσα-
ρας ἡμέρας ἀρμένιζεν εἰς τὴν τύχην ἐ-
πάνω εἰς ἐκείνην τὴν αἰωνίως ἐρημον
θάλασσαν. Καὶ ὅταν ὁ Λουδοβίκος Κλω-
διῶν ἠρώτησε πόσα μίλια εἶχαν κάμη
πρὸς τὰ δυτικά:

— Ἐκατὸν πενήντα, ἴσως... ἀπὴν-
τησε ὁ Οὐίλ Μιτζ.

— Ἐκατὸν πενήντα, ἀνεβόησεν ὁ
Τζῶν Χόβαρτ, καὶ ἀκόμα δὲν εἶδαμε
στεριά!

— Μήπως δὲν ὑπάρχει πλέον γῆ πρὸς
αὐτὸ τὸ μέρος;... ἐπιθύρισε ὁ Νίλς
Χάρμπε.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαν-
τήσῃ. Ἡ γῆ ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' εἰς ποῖαν
ἀπόστασιν, ἀδύνατον ἦτο νὰ τοῦ ὑπολο-
γίσῃ!

Ἀληθινὰ, ἂν εἶχαν τρόφιμα διὰ μι-
ρικὰς ἡμέρας ἀκόμη, δὲν τοὺς ἔμενε νε-
ρὸ παρὰ διὰ σαραντακτῶ ὥρας, ἐκτὸς
ἂν ἔβρεχεν.

Καί, ἀκριβῶς, ἡ εὐδία, ἡ ἄκρα διαύ-
γαικ τοῦ οὐρανοῦ ἀπέκλειε πᾶσαν ἐλπίδα
βροχῆς. Ὁ ἄνεμος, ὁ ὅποιος εἶχε γυρί-
σῃ καὶ ἐπνεεν ἀπὸ βορειότερα, δὲν ἐφε-
ρην ὅτε συννεφάκι. Βεβαίως ἡ λέμβος
εἶχε παρρησθῆ πρὸς νότον, καὶ ἡ ἀμε-
ρικανικὴ ἀκτὴ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ
συναντηθῇ πρὸς ἐκείνην τὴν διεσπασμένην,
ὅπου ἦτο ὁ ἀπέραντος Ὠκεανὸς, ὁ ἀ-
νοικτὸς ἕως τὰ ὅρια τῆς Ἀνταρκτικῆς
Θυλάσσης!

Ἄλλως τε, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 30
Σεπτεμβρίου πρὸς τὴν 1 Ὀκτωβρίου, ὁ
ἄνεμος σιγά-σιγά ἐκόπασε, καί, κατὰ τὴν
χαυαυγῆν, τὸ πανί ξεφεύσικωτο ἐκτοπού-
σιν εἰς τὸν ἰσθμὸν.

Ὅτι τί βλέμματα ἀπελπιστικῆς ἐρριψαν
τότε καὶ οἱ θαρραλέωτεροι πρὸς ἐκεί-
νην τὴν ἀπέραντον ἐρημίαν!

Καὶ ὁ Οὐίλ Μιτζ, ὁ ἴδιος, ἐσταύρω-
σε τὰ χεῖρια του, καὶ δὲν ἠδύνηθῃ πα-
ρὰ νὰ απευθύνῃ τὴν τελευταίαν αὐτὴν
ἐπίκλησιν πρὸς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

— Θεέ μου... Θεέ μου!... λυ-
πήσου μας!

Μία ἡμέρα ἀκόμη ἐπέρασε χωρὶς
καμμίαν μεταβολὴν τῶν πραγμάτων,
καί, μετὰ τὴν καυστικὴν ἐκείνην ζίστην,

Η ΣΑΛΙΓΚΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΤΗΣ

ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ τραβοῦν δεκρ-
κῶς τὰ κουτιά. Τέσσαρες μόνον εἶχαν
δυνάμεις δι' αὐτὸ τὸ ἔργον, ὁ Λουδο-
βίκος Κλωδιῶν, ὁ Τωνῆ Ρενῶ, ὁ Τζῶν
Χόβαρτ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς. Οἱ
συντρόφοι των, κομμένοι ἀπὸ τὴν κού-
ρασιν, ἐλείπον ἀπὸ τὸν πυρετὸν, ἐκεί-
νοντο εἰς τὸν πυθμὸν τῆς λέμβου, καὶ
μετ' ὀλίγον δὲν εἶχαν νερὸ...

Ἐν τούτοις ὁ Οὐίλ Μιτζ εἶχεν ἀπό-
μνη τὴν ἐνεργητικότητά, ὥστε νὰ ἐν-
θαρρύνῃ τοὺς νεαρούς του συντρόφους.
Δὲν ἄρνευε τὸ τιμόνι, παρὰ διὰ νὰ πιά-
σῃ καὶ αὐτοὺς τὸ κουπί. Εἰς μάτην ἠλ-
πίσεν ὅτι θὰ ἐφουσεῖ πάλιν ἄνεμος!
Τὰ ἀρὰ ἀσύνερα τοῦ βρῆκοντος σχεδὸν
ἀπέσπασε διαλύοντο. Τὸ πανί δὲν ἐπαρά-
δερνε καθόλου πλέον, καί, ὅν το ἄφισαν
ἀναικτό, τὸ ἔκαμαν διότι τοὺς ἐσκέλειεν
ἀπὸ τὸς πυρωμένους ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρατεθῇ αὐτὴ
ἡ κατάσταση.

Τὴν νύκτα τῆς 1ης πρὸς τὴν 2αν
Ὀκτωβρίου, πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κε-
κῆμοιρα παιδιὰ ἐπαθῶν παραλήρημα
ἔκλαιγαν... ἐφώνάζαν τῆς μητέρας
των... Καί, ἂν δὲν τὰ ἐπέβλεπεν ἀ-
γρόπνως ὁ Οὐίλ Μιτζ, οἱ παρρησῶσις
τῆς φαντασίας των θὰ τα ἔκαμαν νὰ
πέσωσι εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐρεξε πλέον ἡ ἡμέρα — καί, διὰ με-
ρικούς, δὲν θὰ ἦτο ἀρὰ γὰρ ἡ ἡμέρα,
ποῦ θὰ ἐπέλεινε τὸ μαρτύριόν των;...
Ἐξάρνα μία κραυγὴ ἠκούσθη, — μία
κραυγὴ, ἡ ὅποια ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη
τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιῶν:

— Ἐντ καράβι!

(Ἐβεται τὸ τίλος.)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΟΛΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

Εἰς τὴν αὐλόθυραν ἐνὸς ἀγγλικοῦ
πανεπιστημίου ἐστέκετο μίαν φορὰν, —
εἰς παλαιὰν ἐποχὴν. — ἕνας γέρον, ἄλ-
λοτε στρατιώτης, ὁ ὅποιος ἐλέγχε τὸν
ἄρτον τῆς οἰκογενείας του ἀπὸ τὴν ἐ-
λεημοσύνην τῶν δικαστῶν.

Ὅλοι τὸν ἐλεούσαν, ἀμὲν ἐδέχον τὴν
πεινακίδα, ποῦ εἶχε κρημασμένην εἰς τὸ
στέθος του. Ἡ πινακὶς ἐκείνη ἔγραφε:
«Μάχα 4, πληγὰ 5, παιδιὰ 6. —
Τὸ ὄλον: 15».

Πόσος ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συμπαθῆσῃ
εἰς τὰ 15 αὐτὰ δικαιολογητικὰ τοῦ γέ-
ροντος ἐπαίτου;

Μαζεύθητε γύρω μου, παιδάκια μου,
κ' ἐγὼ θὰ σας πῶ μιὰ ἱστορία, — τὴν
ἱστορία τῆς ζωῆς μου... Ἀρῆστε ἐκεῖνο
τὸ φύλλο, δὲν εἶνε καλὸ ἢ πῆρα με-
ἔχει διδάξῃ πρὸ πολλοῦ ὅτι αὐτὸ τὸ φύλ-
λο ἀκριβῶς δὲν εἶνε νόστιμο εἰς τὴν
γεύσιν... Παρὰλέ, δὲν ἀφίγητε, βλέπω,
ὅπως σου καλὰ ἴχνη. Εἶνε καθήκον τοῦ
σάλιαγκα ν' ἀφίγη, ὅπου κ' ἂν περάσῃ,
καθαρὰ τὰ ἴχνη του. Ἐγὼ, θὰ πεθάνω
σὲ λίγες ἡμέρας, καὶ τότε ποῖον θάχετε
νὰ σὺς συμβουλεύῃ;... Ὄ! δικμαρτύρι-
σθε, βλέπω, δὲν θέλετε νὰ πεθάνῃ ἡ μη-
τέρα σας. Πολὺ καλὰ. Ἐλάτε λοιπὸν
ν' ἀκούσατε τὴν ἱστορία μου, κ' ἐγὼ θὰ
προσπαθῆσω νὰ ζήσω ὅσον περισσότερο
εἶμπορῶ.

Ὅταν τὸ σπιτάκι μου, — βλέπετε,
εἰμὲς οἱ σαλιγκοὶ λέμα σπῖτα τὰ κε-
λόφη μας, — ἦσαν ἀκόμα τρυφεροὶ καὶ
εὐθραστοὶ σὺν τὰ δικά σας, μ' ἔπικαν
δύο πράγματα, τὰ ὅποια λέγονται πι-
νακί! Τὰ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ. Δὲν εἶχαν
εἰς τὸ κεφάλι μικρὰ κέρατα ὅπως ἔχο-
μεν εἰμὲς, ἀλλὰ καὶ πράγματα, ποῦ
λέγονται αὐτιά κ' ἀνεμῶσι στὰ δύο
αὐτιά του, εἶχε τὸ καθένα ἀπὸ δύο μά-
τια, μεγάλα ἴσα μ' ἕνα σάλιαγκο τὸ
κνήμιον... Στρογγύλω, μὴ στρογγυρί-
ζης εἶσι τὸ λαμπὸ σου, γιατί θὰ φωνά-
ζω τὸ πρῶτον πρὸς τοὺς περᾶς, καὶ
θὰ του πῶ νὰ σε φάγῃ!...

Ποῦ εἰσαστε; Ἀ! ναί. Ἐμείνεν τὰ
δύο παιδάκια ποῦ μ' ἐπίασαν, μ' ἔβαλαν
μέσα ε' ἕνα κουτί, ποῦ ἦταν στρωμένο
μετὰ φυλλαράκια, καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν
γρήγορα γρήγορα. Ἀπὸ τὰ λόγια των
ἐκατάλαβα διὰ ἐπιγινῶν νὰ μαζεύσωσι
καὶ ἄλλα μικρὰ πλάσματα σὺν ἐμένα,
καὶ κ' ἔμεις φυλακίσωσι ὅλα μαζί μ' ἕνα
στὸ κουτί.

— Καί, ἔρεξε, εἶπε τὸ μικρότερον
παιδί, ἄμα πα βαρεθώμε, τ' ἀφίνομε εἰ
πάνω στὰ χορταράκια, κ' ἐρχονται αἱ
τοίχες καὶ τὰ τρῶμε.

Ἐγὼ, ἄμα τὸ ἀκούσα, ἐκούνησα τὰ
μικρὰ μου κέρατα, διὰ νὰ του δῶσα νὰ
καταλάβῃ ὅτι ἦτο καλὸ παιδί. Φαίνεται
ὅτι ἐνόησε τὴν ἐπίπληξιν, διότι ὕστερα
ἀπὸ λίγο τὸ εἶδα ποῦ ἔτρεξε μακριὰ.
Ἐμπαλάσσα καὶ ἦταν πολὺ μονο-
τονῆ ἡ ζωὴ μου, διότι τὰ παιδιὰ δὲν ἤ-
μπόρεσαν νὰ εὐρουν ἄλλους συντρόφους
νὰ μου φέρουν. Μίαν ἡμέραν ὅμως, τὰ
παιδιὰ μ' ἐπῆραν κ' ἔτρεξαν εἰς τὸν κή-
πον μετὰ χάρες καὶ με γέλια. Τὸ μεγα-
λότερον ἐκραύησε ἕνα μικρὸ-μικρὸ ἀμα-
ξάκι ἀπὸ χαρῆς καὶ ἔμπερσε σὺν ἀμαξάκι
ἦτο κρημασμένην μιὰ θηλειὰ ἀπὸ μαλλί
τοῦ κεντήματος.

— Ὄχι! τί γέλια ποῦ θὰ κάνωμι! ἔ-
λεγε κ' ἐγὼ ἐλοῦσε, ἐνῶ μου ἔπερνούσε τὴ
θηλειὰ στὸ λαμπό.

Με εἶχε βάλῃ κατὰ γῆς, κ' ἔτρεξα
νὰ φύγω, — ἔτρεξε σὺν σαλιγκάρῃ, ἐν-
νοεῖται! — καὶ πρὸς μεγάλην φρίκην μου
εἶδα ὅτι τὸ ἀμαξάκι με ἀκολουθοῦσε.
τὸ ἐτραβοῦσα ἐγὼ!... Τί γέλιος, Στρογ-
γύλω; Τὰ βίβρανα τῆς μητέρας σου σὲ
κάνουν καὶ διασπιδάζεις, αἱ... Τώρα
νὰ σου εἰδῶν κακοκρίτσιολ!...

Δὲν εἶχα καμμίαν βρεξί: νὰ μεταβλη-
θῶ εἰς ἄλογο καὶ νὰ τραβῶ ἀμαξία, γι'
αὐτὸ ἐχώθηκα ἀμέσως μέσα στὸ σπιτάκι
μου κ' ἔκαμα καὶ γέλια, μὰ καὶ τί γέ-
λια, ἄμα ἀκούσα ἐκεῖνα τὰ δύο κηκό-
παρὰ νὰ στρογγυλίσω ἀπὸ τὴν ἀπελ-
πίσιν των, ποῦ εἶχε διακοπῆ ἢ διακέ-
δασίς των. Γιὰ νὰ μ' ἐκδιηθῶν τότε,
ἐτριβήσων τόσο δυνατὰ τὸ μαλλί, ὥστε
λίγο εἰλασε νὰ με πῆξουν μετὰ τὴν θη-
λειά. Δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Ἦτο
πολὺ σκληρὸν τὸ δίκηνμα. Ἐπὶ τέλους
ὅμως ἠναγκάσθη νὰ βγάλω ἔξω τὸ
κεφάλι μου, διότι ἄλλως θὰ μ' ἐπι-
γίαν, κ' ἔκαμα ὅτι ἤθελον. Ἐτραβήσῃ
τὸ ἀμαξάκι. Ἐπὶ τέλους ὅμως εἶδαν,
φαίνεται, ὅτι ἐκεῖνο τὸ παιγνίδι δὲν
ἦτο πολὺ δικασκεδαστικόν, καὶ το ἄφι-
σαν, χωρὶς νὰ το ξαναδοκιμάσωσι.

Ἐπέρασα μερικὸς ἡμέρας μετὰ εἰρήνην
καὶ ἡσυχίαν. Ὑστερα ὅμως, ἐκείνα τὰ
κακόπαρὰ ἀνεκάλωσαν νέον βασανι-
στήριον. Μ' ἔβαλαν κάτω, καὶ μου ἐ-
περῶσαν πετροδάκια ἀπὸ φρωσιμένην
ἀπόστασιν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ πολὺ
γρήγορον εἰς τὸ τρέξιμο, καὶ δι' αὐτὸν
τὸν λόγον, ἕνα πετραδάκι μ' ἐπίτυχε
κ' ἐσπασε ἕνα κομματάκι ἀπὸ τὸ σπι-
τάκι μου.

— Νά! τὸ βλέπετε τώρα; εἶπε τὸ
μεγαλότερον ἀγόρι εἰς τὸ ἀδελφάκι του.
Ἐκτυπήθηκε καὶ θὰ πεθάνῃ. Δὲν ἐπρε-
πε νὰ το κτυπήσωμε... Εἶνε κρεῖμα νὰ
τυραννοῦμε τὰ μικρὰ ζῶα, ἄς εἶνε καὶ
σαλιγκάρια.

Καὶ ὅμως, αὐτὸ τὸ παιδί ποῦ ἔλεγε
τὰ λόγια ἐκεῖνα, αὐτὸ εἶχε ἀρχίσῃ, τὸ
παιγνίδι! Δὲν εἶνε παράξενον πρᾶγμα,
παδάκι μου;...

Τὸ μικρὸ παιδί τότε ἄρχισε τὰ κλάμ-
ματα κ' ἔφυγε. Ἐφυγε καὶ τὸ μεγαλει-
τερον. Ἐγὼ εἴμαι μόνῃ, ἐλευθέρῃ. Δὲν
ἤμουν πιά σκλαβὰ τῶν παιδιῶν. Ἐτρυ-
πῶσα σὲ μιὰ σκοτεινὴν κωνίτσα τοῦ κή-
που, καί, ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρας, τὸ
σπιτάκι μου ἐγιατρεύθη. Τί καλὰ!
Δὲν ἔξερετε τί γέλια ποῦ ἔκαμα,
διότι ἐξέφυγα ἀπὸ τὰ χεῖρια τῶν παι-
διῶν!

Τώρα ὅμως, παιδάκια μου, προσοχὴ.
Βλέπω μιὰ τοίχην ποῦ φτερουγίζει
στὰ δένδρα, καὶ, ἀλλοῖμονό μου, ἂν μας
ἀνακαλύψῃ, τὸ μᾶτι τῆς. Ἀπόκο! κρυ-
φθῆτε ὅλοι ἀποκάτω στὰ φύλλα, γιατί,
νὰ τὴν! ἔρχεται!

Διὰ τὴν στενογνώσθησιν.
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΕΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΜΗΛΟ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

— Χί! χί! χί! χί!

Μπα! Πού βρέθηκε αυτό το άραπάκι, που γελά έτσι μέσα στο τζάκι, μέσα σε άνομιμα κάρβουνα;

— Ω! με γυρίζετε πολύ καλά έμμεν, κύριε Νικόλη!... Έγώ είμαι που μοιράζω ρεκλάμες στην πόρτα του ζαχαροπλαστείου, όπου έρχεσαι και στέκεσαι τόσο συχνά... Διότι είσαι λιμαρτζής, κύριε Νικό, λαμψρός, παραπολύ λαίμαργος!... Την πρώτη φορά που με είδες, μ' έροβήθηκες, έροβήθηκες τα δόντια μου, που είνε κάτωσπρα, και τα μούτρα μου, που είνε κατόμυρα...

Διότι είσαι και φοβητσιάρης, κύριε Νικό, φοβητσιάρης, παραπολύ φοβητσιάρης... Έστερα, είδες πως στο μαγαζί μας όλα είνε από τσοκολάτα: τσιγάρα, αυγά, πουλάκια, αρνίσια, πεντίρες από τσοκολάτα, και είπες με το νου σου, πως μπορεί κ' εγώ να είμαι παιδί από τσοκολάτα!... Άν έκωτάρεις, θα έρχεται να με γλύψης στο χέρι, για να έδης τ'όσο λαίμαργος είσαι, κύριε Νικό!... Άμα όμως σου είπαν πως είμαι ένα φτωχό άραπάκι, ήρθες και μ' έπερπαίχες!... Γιατί σ' αρέσει, κύριε Νικό, να περιπαίχης, να περιπαίχης τον κόσμο!... Γιατί, σε παρακαλώ, να με περιπαίχης;... Έπειδή είμαι άραπάκι, δεν είμαι άνθρωπος κ' εγώ!... Όπως είνε άσπρη κρέμα και κρέμα από τσοκολάτα, έτσι είνε και άσπρα παιδιά, και παιδιά με το χρώμα της τσοκολάτας... Αυτό το χρώμα έχρνε τα άραπάκια, και τα άραπάκια, (έδω ή φωνή έγινε παραπονοιαρική και κλαψιάρική), και τα άραπάκια έχρνε καρδιά κι αυτά, και αισθάνονται, όπως τα άλλα παιδιά, και κλαίνε, άμα τα περιπαίχουνε, κλαίνε... κλαίνε... κλαίνε, σού λέγω!

Και είπες, είπες, είπες κι' άλλα, το άραπάκι. Φαίνεται πως από τη λύπη του δεν ήξερε τί έλεγε, γιατί τον έμάλλω...

νε αλόπητα, τον κύρ-Νικό, κ' έκανε σόν τη φωνή της παραμάνας του, και του έφώναζε:

— Άμή! δεν θάχης μπουκάλα να σου ζεσταίνη τα πόδια σου, άμα πώς στρατιώτη! δεν θάχης! όχι, σου λένε!

Και έφώναζε έτσι ώρες το άραπάκι, κ' έχλωσε τον κόσμο, όταν ή λαμπίτσα έλουπήθη πιά τον κύριον Νικό, κ' έπηρε το μέρος του:

— Ά! φθάνει πιά! είπες με σιγανή φωνούλα: άρσέ το να κοιμηθώ το παιδί...

Άβριο θα είνε φρονιμώτατο.

Ήουχί τότε. Όλα τα άγρια πράγματα, που έβγαίναν από το τζάκι, έχάθησαν. Και ο κύρ-Νικός δεν άκουσε τίποτε πιά.

— Το μηλό μου!... έφώναζε, άμα έξύπνησε την άλλη μέρα το πρωί.

— Ποιδ μηλο, παιδί μου; ήρώτησεν η μαμά του, που έστέκετο κ' έσκυβεν επάνω στο κρεββατάκι του.

— Καλέ, το πουλάκι μου! έφώναζε η Κατερινιώ, που έρχότανε και του έφερε μια φλυτζάνα, μεγάλη σαν σουπιέρα, γεμάτη τσοκολάτα με γάλα. — Το μηλο, που δεν το άρισα χθές βράδυ να φάγη. Το είδες στον ύπνο του... για φαντάσου!

Χέρι χέμ! Έριξε μια ματιά στη φωτιά ο κύρ-Νικός, και είδε το μηλό του μαύρο, κάρβουνα, πιδ μαύρο από το άραπάκι, μέσα στη στάχτη. Έταξε τότε στον έαυτόν του να μην ξανακάμη ποτέ του τέτοιες άταξίες. — Άλλά σε κανέναν δεν είπες τί δνείρο είδες!

Τώρα, πως το έμαθα εγώ; — θα έρωτήσετε.

— Ά! έμένα, μου το είπες το πουλάκι μου!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

Όταν ο περίφημος Άγγλος στρατηγός Ουέλλιγγτων, ο οποίος ενίκησε τον Μέγαν Ναπολέοντα εις το Βατερλώ, έπεσε κέφη τους Παρισίους μετά πόροδο πολλών ετών και εις γεροντική ηλικία, βασιλεύς της Γαλλίας ήτο ο Δουδοβίκος Φίλιππος, ο έπονομασθείς «πολίτης βασιλεύς». Ο Άγγλος στρατηγός ειχε κληθή εις τα ανάκτορα, εκεί δε ο βασιλεύς τον έσύστησεν εις ένν Γάλλον στρατάρχη, τον όποιον ο Ουέλλιγγτων ειχε νικήση άλλοτε εις την Ισπανίαν. Φαίνεται ότι ο στρατάρχης ήτο πολύ μνησικακος, διότι έφέρθη με πολύ άπότομον τρόπον προς τον Άγγλον, και σχεδόν του έστρεψε τα νώτα. Έταράχθη τότε ο βασιλεύς διά την άνοικειον τρόπον του άδελφού του, και παρεκάλεσε τον Σιδηρούν Δούκα, (αυτό το επώνυμον ειχαν δώση οι Άγγλοι εις τον ένδοξον στρατηλάτην των), να τον συγχωρήση και να παραβλέψη την προσβολήν.

— Νά τον συγχωρήσω; άνέκρξε τότε ο Ουέλλιγγτων. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να τον συγχωρήσω, Μεγαλειότατε, διότι εγώ ο ίδιος τον έδίδαξα εις την Ισπανίαν να μου στρέψη τα νώτα!

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΑΚΑΚΟΣ

(Συνέχεια: της σελ. 388.)

Ήμουν εκείνην την ήμέραν, και άκριβώς εκείνην την στιγμήν, καθάλλικευμένος εις τα γόνατα του θείου, με το πρόσωπόν μου δίπλα στο ίδιόν του, και κοντά στα μανικέτια του, τα όποια πάλιν ήσαν κοντά στο σαγόνι του. Έως εκεί επάνω έσυνειθίζεν ο θεός να σηκώη και τα δύο χέρια του μαζί, και να παίζη με τα μανικέτια του, τα όποια έσπορηγούριζε συχνόνως, — δηλαδή με το δεξιό χέρι έγύριζε το άριστερό του μανικέτι, και με το άριστερό χέρι τβ δεξιό του μανικέτι.

— 1815! Αυτός ο αριθμός ένεφανίσθη εμπρός μου. Ήτον εκεί, εμπρός στην μύτη μου, με μαύρα γραμματα, γραμμένος καθαρά επάνω εις την... άσπράδα του κολαριζμένου μανικετιού. Και, εις την σειράν, ένας σωρός από άλλες χρονολογίες: Μαραθών, Χαιρώνεια, Αιγές Ποταμός, Σούσα, Γαυγάμηλα, Φίλιπποι, Νικόπολις, Πεσίδαια, Βατερλώ, Τράφαλγαρ, Κρεσού, Πουλτάδα, — και τα έτη απίθαντα. Ολόκληρον δηλαδή εύρετήριον των μεγάλων ιστορικών μαχών επάνω στα μανικέτια του θείου μου! Έλαμπεν εμπρός μου η άποκάλυψις. Έκεινο το έξοχον μνημονικόν, διά το όποιον τόσοσ έκαμάραχεν ο θεός,

έκεινο το άδιόρατον μειδίαν κ' ης μητέρας, βταν τον ήκουσε να κοιμπορημονήει το προτέρημά του, δια έξηγήθησαν άμέσως. Ο θεός μου Άκακος έσημειονεν άπλούστατα επάνω εις τα μανικέτια του, τα όνόματα και τάς χρονολογίας των μαχών, εις τας όποιας έσκόπευε να μας εξετάση. Όλιγον έλειψε να πέσω κάτω από τα γόνατα του θείου μου, — τόσοσ μεγάλος ήτο ο κλονισμός. . . ο ήθικός κλονισμός μου. Έπειτα μου ήλθε μια έμπνευσις: — Έρώτησέ με πάλιν, θεε! — Θεε!; . . . Έτοιμάσου λοιπόν. Και ήρχισεν η παρέλασις: — Πουλτάδα; — Στα 1709! — Άλωσις της Καρχηδόνας υπό των Ρωμαίων; — Στα 246 πρδ Χριστού. — Ναυμαχία του Τράφαλγαρ; — Στα... στα 1805! Έβδιδά την άπάντησιν χωρίς κανένα δισταγμόν, αφού έξεροκατάπινα λιγάκι με ύφες άθωότατον. — τί λόγος! — διά να προφθάσω να κρυφοκτυπήσω το αυριτήριον του θείου μου. Αυτός επήγγαινε να τα χάση! — Έξοχον, θαμόνιον, μεγαλοφυία, αυτό το παιδί! έφώναζε. Και έπειτα, άπευθυνόμενος προς την μητέρα μου: — Βλέπετε, αδελφούλα μου, τί λαμπρά που είνε η μέθοδός μου; . . . Να ο γυίός σου (κ' έχωνε τα δάκτυλά του μέσα στα μαλλιά μου, και μ' έχάιδευε φιλοστέργως) . . . να ο γυίός σου, που... ο όποιος. . . δεν ειχε σχεδόν καθόλου μνημονικόν. Και όμως, με τάς επανειλημμένας προσπαθείας μου, διά να έξυπνήσω, διά να ζωντανέψω την μνήμη του, να τος! έγινε κι' όλος πρώτης τάξεως μνημοτέχνης! Έγώ εκατέβαζα τα μάτια μου, — από μετρικροσύνην τάχα. Ο θεός μου έλαμπεν από την χαράν του! Ο αδελφός μου έλασκεν από τον θαυμασμόν. Άν έρωτάτε όμως διά την μητέρα μου, αυτή έφαίνετο σκεπτική, σαν να άπωπτεύετο κάτι τι. Άλλά και αυτή ήναγκάσθη να με επαινέση: — Πολύ καλά, είπεν. Άς έλιπίσωμεν έτι έτσι θα έξυπνήσουν επί τέλους και τα άλλα προτερήματα του Πέτρου, τα όποια κοιμώνται άκόμη. Ο θεός μου ήθελε να εξακολουθήση το πείραμά του, εγώ όμως έκρινα πρόνυμον να σταματήσωμεν έως εκεί. — Καταλαβαίνεις! του είπα. Άν άπαντήσω έτσι και στας άλλας έρωτήσεις που θα μου κάμης, άδύνατον να εθρής στα ζαχαροπλαστεία τόσοσ μεγάλην τούρτα, διά να μου φέρης βραβείον!

Αυτό το έπιχείρημα τον άρώπλισεν. — Έχεις δίκαιον! είπε. Και η εξέτασις έπηρε τέλος. * Φωντάζεσθε πλέον με τί άνυπομονησίαν έπεριμέγαμεν, την άλλην ήμέραν, όταν έρχομιν του «θείου Μπακλαδά», όπως τον ελέγαμεν κάποτε. — διότι μίαν φοράν, που μας διηγείτο διάφορα έπεισόδια του Κριμαϊκού πολέμου (1854), άντι να μας ειπή «μάχη της Μπακλακλάδας», είπεν η «μάχη του Μπακλαδά». Η Άννα, που άγαπούσε περισσότερον από όλους μας τα γλυκά, έγλυφε από πριν τα χείλη της. Και εγώ, χωρίς να φακέρωσω το μυστικόν του θαυμαστού μνημονικου μου, είχα ύποσχεθώ εις τον αδελφόν μου και την αδελφήν μου να κάμωμ τον θεϊον να μας φέρη κάθε μεσημέρι και μίαν τούρταν, στον το δυνατόν μεγάλην. Έφθασεν επί τέλους. Μόλις έφάνη από μακρτά, και είδαμεν ότι έκράτοσε στα χέρια του, τυλιγμένην στο χαρτί, μίαν τούρταν, η όποιαν έφαίνετο αρκετά σεβαστή εις το μέγεθος. Δεν επρόφθασε να πατήση το πόδι του εις τον κήπον, και άμέσως ώρμήσαμεν εις έφοδον λυσσασαλέαν εναντίον του. — Καλημέρα, θεε! — Καλημέρα, θεε! Άκακι! — Καλημέρα, παιδιά μου! — Είνε με κρέμα ή με τσοκολάτα; — Τι; ποιά; ποιδ; — Καλέ, η τούρτα που μας έφερες! — Ά, ναί. . . η τούρτα! . . . Βέβαια! είνε με τσοκολάτα. . . ά! όχι! με κρέμα! Άλλά, με τί είνε και με τί δεν είνε, θα το δούμε άργότερα, ύστερα από το μάθημα και την εξέτασιν που θα σας κάμω εις τας μεγάλας ιστορικές μάχας. — Ά! Ω! Όχι! — Ναί, ναί. . . ύστερα. Πρώτα η εξέτασις και κατόπιν η τούρτα. Ήτον άλλόνητος εις την άπόρασιν του. Έβιάζετο μάλιστα να ιδή και να εξακριβώση άλλην μίαν φοράν τα απο-

τελέσματα της μεθόδου του, να δοκιμάση πάλιν το θαυμάσιον μνημονικόν μου. Άφού έλευθέρωσε τα χέρια του από το πακέτο του και επέταξεν επάνω στο τραπέζι το καπέλλο του — το μεγάλο μαλακό καπέλλο του, με τους πλατυτάτους γύρους του — εκάθησε, και το μάθημα ήρχισε. . . ή μάλλον, δεν ήρχισε καθόλου! Με τάς πρώτας λέξεις, που επήγε να ειπή, ο θεός έταράχθη, τα έχασε, ήρχισε να τραυλίχη. Συγχρόνως το πρόσωπόν του από γελαστόν και εύθυμόν, έγινε σκυθρωπέτατον και άνήσυχον. Έκύτταξεν έξαφνα τα χέρια του, τα όποια κατά την συνήθειάν του, είνε χωμένα

«Ορμήσαμεν εις έφοδον εναντίον του.»

τοές τρέπες του σάκκου του, και ένόησα τί έστρεψε. Είχε λησμονήση τα μανικέτια του! Μηχανικώς επανέλαμβανεν, ενώ έψιχγε τές τρέπες του, σαν να ήτο δυνατόν να τα εθρή εκεί μέσα. — Η ναυμαχία του Τράφαλγαρ μεταξύ Άγγλων και Γάλλων. . . του Τράφαλγαρ. . . έφαινε δά. . . έπου ενίκησεν ο. . . ο Νέλσον. Έγένεε ατά. . . στα. . . Τήν στιγμήν αυτήν, εισήλθεν η μητέρα μου. Έγώ επανελάμβανη, σαν βλάκας, ότι έλεγαν ο θεός μου. — Του Τράφαλγαρ. . . του Τράφαλγαρ. . . στα. . . στα. . . στα. . . («Έπειτα το τέλος») Πέτρος Πιργάτος

ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΠΛΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1905

Οι δύο Διαγωνισμοί, ο του τακτικού και ο του κατά φύλλον Ξεσπαθώματος, γίνονται εις και μόνος. Δύναται τις νη' εγγράφει συνδρομητής ή αγοραστής κατά φύλλον, δια των ίδιων Διαγωνισμών. Ο Διαγωνισμός του Ξεσπαθώματος είναι ετήσιος. Οι νέοι όροι.

ΠΡΟΒΛΗΝΟΝ σήμερα εις καινοτομίαν, η οποία πολλοί θα ευχαριστήσιν τους φίλους μου. Οι δύο χωριστοί Διαγωνισμοί του Ξεσπαθώματος συγχωνεύονται του λοιπού εις ένα και μόνον: Γενικών Διαγωνισμών Ξεσπαθώματος. Εις το εξής δηλαδή, τόσο οι εγγράφοντες νέους συνδρομητές ετησίους, εξαμηνίους ή τριμηνίους, όσοι και οι πρακτορες, οι αναλαμβάνοντες πώλησιν φυλλάδιων, θα διαγωνίζονται έλοι μαζί και υπό τους αυτός όρους.

Η συγχώνευσις γίνεται προς το συμφέρον των διαγωνιζομένων. Παρατήρησα, ότι συνήθως οι Πράκτορες δεν ανέγραψον κ' ετησίους συνδρομητάς, οι δὲ εγγράφοντες ετησίους συνδρομητάς δεν έγινοντο Πράκτορες. Δηλαδή όσοι ελάμβανον μέρος εις τον ένα Διαγωνισμόν, δεν ελάμβανον μέρος και εις τον άλλον. Και τούτο διότι δεν ήθελαν να διατρέσουν τας δυνάμεις των και να ελαττώσουν ούτω την πιθανότητα της επιτυχίας των. Συνεκέτησαν λοιπόν ελασ τας δυνάμεις των, όλων των των ενέργειας, εις τον ένα εκ των δύο διαγωνισμών, φροντίζοντες αποκλειστικώς εις μόνον δια συνδρομητάς είτε μόνον δι' αγοραστάς. Άλλα τώρα που ο Διαγωνισμός γίνεται εις και μόνος, έκαστος θα εμπορή να ξεσπαθήνη και κατά τους δύο τρόπους: ο δε Πράκτωρ, εάν τυχόν ευρή και ένα δύο συνδρομητάς, θα τους προσθήσει εις τους αγοραστάς του και θαθήση την πιθανότητα της επιτυχίας του έμοιως και ο εγγράφοντα συνδρομητάς θα ώρηθηθῆ. Εάν ευρή και δύο τρεις αγοραστάς. Η συγχώνευσις γίνεται δια του εξής απλουστάτου τρόπου: Οι εγγράφοντες συνδρομητάς απομοιούνται προς τους πωλούντας φύλλα, υποτιθεμένου ότι ο εγγράφοντα ετήσιον συνδρομητήν επώλησε 52 φύλλα, ο εγγράφοντα εξαμηνίον επώλησε 26 φύλλα, ο εγγράφοντα τριμηνίον επώλησε 13 φύλλα, ο εγγράφοντα δύο συνδρομητάς επώλησε 104 φύλλα κτλ. Ούτω θα εξάγονται κοινά τα αποτελέσματα και θαπονενωντά: τα βραβεία επί τῆ βράσει δια τῶν φύλλων δι' όλους εν γένει τους διαγωνιζομένους, ως εγγίνετο μέχρι τούδε μόνον δια τους κατά φύλλον ξεσπαθώνοντας.

Με την καινοτομίαν αυτήν προκηρύσσω τον Ε' Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, τους όρους του οποίου παρακαλοῦνται οι φίλοι μου να αναγνώσουν μετά μεγάλης προσοχής.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'.—Ο Διαγωνισμός του Ξεσπαθώματος, είναι ετήσιος. Θα λήξη δηλαδή την 30 Νοεμβρίου 1905, και θα περιλάβῃ όλους όσοι μέχρι της ημέρας εκείνης θα έχουν πωλήσει φυλλάδια του 27ου έτους, από 1ης Δεκεμβρίου, — ή εγγράψῃ νέους συνδρομητάς ετησίους, εξαμηνίους ή τριμηνίους δια το 1905. Β'.— Μεταγραφή οιαδήποτε ξεσπαθώματος, δεν γίνεται.

Ουδείς δύναται να μεταβιβάσῃ ξεσπαθώμα του εις άλλον, είτε Σύλλογον είτε άτομον, και αι περί τούτου αιτήσεις δεν λαμβάνονται υπό' όφει.

Γ'.—Οι εγγράφοντες συνδρομητάς ετησίους, εξαμηνίους ή τριμηνίους θα λογαριάζονται ως διαθέσαντες τέσσα φυλλάδια, όσα θα σπαλοῦν εν όλω προς τους υπό' αὐτῶν εγγραφέντας συνδρομητάς μέχρι της λήξεως της συνδρομῆς των. Επί τῆ βράσει ταύτη τα Βραβεία θαπονενωθῶν ως εξής:

Βραβείον Πρώτης Τάξεως

Τὸ Βραβείον τούτο θαπονενωθῆ προς πάντας όσοι μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1905 θα ἔχουν διαθέσει (είτε με' αγοραστάς, είτε με' συνδρομητάς είτε και με' τὰ δύο) ἀ π 0 5 3 0 φύ λ λ α κ α ι ἄ ν ω, δηλαδή φύλλα αναλογούντα προς ετησίους συνδρομῆς περισσότερας των δέκα. Όλων τούτων θα δημοσιευθῆ εις τὴν «Διαπλάσιν» ή εἰκόνη, ο δε διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θανακηρυχθῆ Κορυφαίος, και ή εἰκόνη του θα δημοσιευθῆ εν τῷ μέσῳ του συμπλέγματος των άλλων εις μεγαλύτερον σχῆμα.

(Αν εις τον Διαγωνισμὸν τούτον λάβουν μέρος και Μικροί Σύλλογοι ή ομάδες συνδρομητῶν ἀπο κοινοῦ ενεργήσαι προς εγγραφήν συνδρομητῶν ή πώλησιν φύλλων, τότε θανακηρυχθῆ χωριστά και Κορυφαίος τῶν Ομάδων.)

Εις τους τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείον, εκτός της δημοσιεύσεως των εικόνων των, θα σταλοῦν ως δώρον βιβλία, εκ των υπό του Γραφείου μου εκδομένων κατ' ἐκλογὴν του βραβευθέντος. Η αξία των βιβλίων τούτων θα είναι ανάλογος προς το ποσὸν των φύλλων, τὰ όποια διαθέσεν έκαστος. Και ο μὲν κορυφαίος θα ὑπολογισθῆ 40 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων, οι δὲ λοιποὶ της τάξεως ταύτης λεπτὰ 30. (Παραδειγματός χάριν ο διαθέσας 1500 φύλλα, αν είναι κορυφαίος, θα παραγγείλῃ βιβλία αξίας φράγκων 60 (150Χ40), αν δὲ είναι ἀπὸ τους άλλους, φράγκων 45 (150Χ30).)

Βραβείον Δευτέρας Τάξεως

Η τάξις αὐτή θα περιλάβῃ εκείνους, οι όποιοι μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1905 θα ἔχουν διαθέσει (είτε με' αγοραστάς, είτε με' συνδρομητάς, είτε και με' τὰ δύο) ἀ π 0 5 2 0 φύ λ λ α, δηλαδή φύλλα αναλογούντα προς μιαν ἑως δέκα ετησίους συνδρομῆς.

Εκ τούτων θα βραβευθῶν, και θα δημοσιευθῆ ή εἰκόνη των, οι αἰ κ ο ρ υ φ α ἰ ο ς π ρ ῶ τ ο ι κατὰ σειράν, οι όποιοι θα ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Εάν δὲ συμπέσῃ, ο έκιστος πέμπτος να ἔχη διαθέσει τον αὐτὸν αριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ή περισσότερους εκ των επομένων, τότε θα δημοσιευθῆ ή εἰκόνη και όλων τούτων, όσοιδήποτε και αν είναι.

Και προς τούτους θα σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, εκ των υπό του Γραφείου μου εκδομένων, με' μόνον την διαφοράν, ότι ο μὲν πρῶτος της Τάξεως θα ὑπολογισθῆ 30 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων, οι δὲ ἄλλοι λεπτὰ 25.

Ἐπαινος

Ἐπαινος θαπονενωθῆ προς πάντας τους λοιπούς, και θα τοις σταλοῦν ως δώρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, εκ των υπό του Γραφείου μου εκδομένων, αξίας: 2 0 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Εκτός των ετησίων συνδρομητῶν, δύναται τις να εγγράψῃ και εξαμηνίους (ἀντι δρ. 4 δια το' Ἐσωτερικὸν και φρ. χρ. 4,50 δια το' Ἐξωτερικόν,) καθώς και συνδρομητάς τριμηνίους

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

(ἀντι δρ. 2,15 δια το' Ἐσωτερικὸν και φρ. χρ. 2,40 δια το' Ἐξωτερικόν.) Πᾶσα παραγγελία πρέπει να συνοδεύεται ἀ πα ρ α τ ῆ τ ω ς υπό του ἀντιτίμου, ἄλλως δὲν εκτελείται. 2.—Οι ετήσιοι—μόνον οι ετήσιοι—συνδρομηταί, οι εγγράφοντες δια Ξεσπαθώματος μέχρι της 15 Δεκεμβρίου, χρίζουν ὅλα τὰ προνόμια των εντός της προθεσμίας εγγραφομένων και ἀνευθύντων, περί των διαλαμβάνει ή Πρόσκλησις του φύλου 49 (σελ. 390.) 3.—Εφ' ὅσον εγγράφῃ τις συνδρομητάς, πρέπει να στέλλῃ έκάποτε τας διευθύνσεις των και τὸ ἀντίτιμον της συνδρομῆς των, ἀνευ ἀνιβολῆς, χωρὶς δηλαδή να περιμένῃ να εγγράψῃ και άλλους, δια νῆ τους στείλῃ ὅλους μαζί. 4.—Αἱ Ἀγγελιαὶ δὲν είναι ἀπαραίτητοι, δια το Ξεσπαθώμα. Ἐν τούτοις μετὰ του παρῆτος φύλου στέλλω προς ὄλους ἀπὸ μιαν, και εἶμαι πρόθυμος να στείλω και άλλας προς πάντα αἰτούντα. 5.—Ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ δια να λογαρισθῆ ως ξεσπαθώμα, πρέπει ὁ εγγράφον αὐτὸν να ἔχη ἤδη πληρωσῆ τὴν συνδρομὴν του δια το ίδιον ἔτος. 6.—Αἱ εγγραφαὶ των Ἀπόρων λογαριάζονται εις το Ξεσπαθώμα. Ἐπίσης λογίζεταί ως Ξεσπαθώμα τὸ ἑ μ β ἰ ζ ο ν τ ο ς τὸ ἀντίτιμον συνδρομῆς του ἔτους και ή ἀναμεινῆς τριμηνίου ή εξαμηνίου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, εγγραφέντος υπό' αὐτοῦ είτε ὁπὸ άλλου. (Ἐ ἀπ' εὐθείας ἀνανεώσις των τριμηνίων και εξαμηνίων δὲν λογαριάζεται εις το Ξεσπαθώμα.)

1.—Πράκτωρ της Διαπλάσεως δύναται να γείνη πᾶς συνδρομητής, αναλαμβάνων πώλησιν φυλλάδιων, ἢται ἀρκετων αγοραστάς. 2.—Ἐκαστον φύλλον τιμάται λεπτὰ ή φρ. χρ. 0,15. Τὰ δὲ διπλά φύλλα λεπτὰ ή φρ. χρ. 0,30. 3.—Τὰ φύλλα στέλλονται προς του Πράκτορας, οι όποιοι φροντίζου να τα παραδίδουν εις τους αγοραστάς των, να εισπράττουν τὸ ἀντίτιμον και να μού το στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας προς αγοραστήν δὲν στέλλεται. 4.—Ο αγοραστής οὐδὲν δικαίωμα χρίζει. Δια ναποκτήσῃ δικαίωμα συνδρομητοῦ (να λαμβάνῃ δηλ. μέρος εις τὴν Ἀλληλογραφίαν και εις τους Διαγωνισμούς, να πω στέλλεται τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας εις τδνομά του με' ἐντύπον ταίνιαν κτλ.) πρέπει να προπληρώσῃ μιαν τριμηνίον τουλάχιστον συνδρομῆν Ἀλλ' αν θέλῃ να λάβῃ και ψευδώνυμον, τότε πρέπει να προκαταβάλῃ και 1 φράγκον δι' ἐν ἔτος, — ως ἐκἀναντισθῆ ἤδη δια πάντας τους συνδρομητάς ἀνεξαιρέτως. 5.—Χάριν ευκολίας πιστώνω τους Πράκτορας ἐπὶ ἕνα μῆνα, Ἀλλ' αν εις τὸ τέλος του μηνὸς δὲν μου στείλουν τὸ ἀντίτιμον των φυλλάδιων τὰ όποια ἐξήτησαν δια τους αγοραστάς των, παύω την περαιτέρω ἀποστολήν, και οὔτε τους συμπεριλαμβάνω εις τον Διαγωνισμὸν αν δὲν ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των, — με' τὸ δικαίωμα να δημοσιεύσω και τὰ ὀνόματά των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Κατὰ τὴν Α' ἑξαμηνίαν του 1904, τεσσαράκοντα Πράκτορες ἐξέδωσαν 6,328 φύλλα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἠμποροῦσε να ἦτο πολύ μεγαλύτερον. Διότι ἴσως τι ἔγινε μόνον εις μιαν πόλιν, εις τον Βόλον: Ἐκεῖ δὲ Σύλλογος «Πρόδοξ» (Ἀήτητος Πήλιος, Ἰαπότης τοῦ Πηλίου, Ζδ-Ζδ, Μελείκη και Ἡμεροδείκτης, συμβούλιον προεδρευόμενον ὑπὸ της Ἀσιπιδος της Ἀθηνῶν), ἐξέδωσε 2,006 φύλλα. Τὸ ἴδιον δὲν ἠμποροῦσε να γίνῃ και εις άλλας πόλεις: Βεβαίως εἴαν και ἐκεῖ εὐρίσκοντο συνδρομηταί μου, ἔχοντες τον ἔηλον του Συμβουλίου τη: «Πρόδοξ». Ἀς ἐλπίσω λοιπόν ότι θα γίνῃ εις τὸ μέλλον, και ότι ή προκήρυξις του νέου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος θα φιλοτιμηθῆ ὁμάδας και μούδας να ἐργασθῶν ὅπως εἰρηάσθῃ εις τον Βόλον ή «Πρόδοξ» και ὄλγοι ἄλλοι.

Βραβείον Α' τάξεως. Σύλλογος «Πρόδοξ», εν Βόλῳ, ἐξέδωσε φύλλα 2,006. (Κορυφαίος των Ὁμάδων.) — Ἀρτάλεος, φύλλα 882. (Κορυφαίος των Μονάδων.) — Σύλλογος «Ἑλληνοταίς» εν Ἀλεξανδρείᾳ, φύλλα 700.

Βραβείον Β' τάξεως Ἀπόγονος του Νέστορος, φ. 280.— Σταύρος Ι. Χαλαμπίδης, φ. 261.— Μεφιστοφελής, Ἀδωνίς, Φοῖβος, Νάκιμος, Ἀραμῆς, (ὅμας), φ. 248.— Ἐνδοξον Μεσολογγίου, φ. 223.— Γάτος της Ανατολῆς φ. 222.— Νοητὴ Ρομφαία, φ. 208.— Μικρὸς Βιολιστής, φ. 173.— Σύλλογος «Ἑλίς», εν Ἀρπύσῳ, φ. 171.— Ἰεμεωνιάτικος Ἕλιος, φ. 161.— Ἀρόδος Ἰσπ., φ. 136.— Εἰσαμίνη, φ. 112.— Ἐμμα τοῦ Φαλήρου, φ. 99.— Γεωτοπούλα, φ. 89.— Σύλλογος «Ἑμῆς», εν Πάτραις, φ. 85.— Καρδιογράφος, φ. 84.— Πολυκδὲ Ἀσθή, φ. 84.— Ἀνδραγατος, φ. 75.— Ταπεινὸ Γισαμί, φ. 60.— Κάμης της Κεφαλληνίας, φ. 56.— Ἀνεμόνη τοῦ Βουναῦ, φ. 52.

Ἐξεσπῆσαν ἀκόμη και οι ἔφη: Δωδώνη, φ. 38.— Νεαροδὲ Ἡθοποιός, φ. 31.— Μεκρὰ Βιολίστρια, φ. 28.— Αἰχραμὸς

Φοῖβος, φ. 28.— Βάδερ Πάουελ, φ. 28.— Παλιὰς Α. Ἰωαννίδης, φ. 28.— Ἀποπία Ἑλίς, φ. 28.— Ζαχαρίας Καθιδουλίος, φ. 28.— Σύλλογος «Ἀμιλλὰ» εν Πάτραις, φ. 27.— Ἰουσοῦν Μήλων, φ. 23.— Ὀδοσιότης, φ. 20.— Ἰδιότροπος Νεάντις, φ. 20.— Ἀεράκι τοῦ Βουναῦ, φ. 14.— Στυλίας δε Ε. Διλιδάκης, φ. 12.— Πρίγκιψ της Βεπιάδων, φ. 8.— Μάριος Γ. Πιπινίλης, φ. 4.— Μελανίτση, φ. 2.— Ἀδελφὴ Ὑποχ. φ. 2. Τὸ ΣΥΜΠΛΗΡΜΑ.—Οι τυχόντες Βραβείον Α' και Β' τάξεως δικαιούνται να στείλουν τὴν φωτογραφίαν των προς δημοσίευσιν. Οι Σύλλογοι δύναται να νάντιπροσωπευθῶν εις τὸ συμπλέγμα είτε δια των Προδρόμων των είτε δια του Συμβουλίου εν συμπλέγματι. Αἱ φωτογραφίαι είναι δεκταὶ μέχρι της 15 Ἰανουαρίου 1905 τὸ βραδύτερον. ΤΑ ΔΑΡΑ.—Οι βραβευθέντες παρακαλοῦνται να ζητήσουν τὰ δῶρα των, συμφέτους προς τὴν Προκήρυξιν, τὴν δημοσιεύσιν εις τὸ 49ον φυλλάδιον του παρελθόντος ἔτους. ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ.—Εις έκαστον των διαγωνισθέντων ἐστρατευθῆ ἀπὸ ἐν Εὐσημίον διὰ κάθε 25 φύλλα. Τὰ Βῆσημα των Συλλόγων εἰνεαμῆθσαν ἔτιον εις τὰ μέλη των Συμβουλίων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΣ τ' Αποτελέσματα των Ἀσισίων, Περιβόλι της Καρδίας, εἶδες πόσον ἀπὸ τὴν Συλλογὴν σου ἠμερήθησαν. Ἐξ αὐτῶν ἀπὸ ἔθμοαινας μιαν ή δύο. Περισσότερας δὲν εἰμπορῶ. Προηγούνται βλπετες, οι βραβευθέντες. Κ' ἐγώ, Μεγάλη Ἀρχαίος, σου συστήνω δια μαθήματα κλειδοκρημύδου τὴν Δὲν Ἰουλίαν Παπαπόροσον. Ἐμαθα ότι ὕπστη δυσκολίατας ἐκακάσει εις τὴν Βιάννην, τας λεγομένας Στατισπυρεψιγγεν, και διεκρήθη. Ὅπως ἔχει μεγάλην αξίαν. Ἐλλήν Ἀθλητὰ [ΕΕ] βλπετες πῶσα πράγματα δημοσιεύονται εις τὸ σημερινόν. Εἰς τὸ προσεχὲς διπλότυον, — το όποῖον θα ἔηε και τὸ τελευταίον του 28ον ἔτους, — θα δημοσιευθῶν τὰ ἐπιλογοῦ. Ὅπως μὴ ἀνευθύνῃ. Ὁ δημοσιευθῶν με τὴν σειράν των, Νυ-

κτοσύλαξ. Ἀπὸ ἕλλησιν χρέου περιμένουν σειράν πολλὰ ἀκόμη προτάσεις Μικρῶν Μουσικῶν. Ὑπομονή! Αἱ στραταί σου, Ἑλληνοταί [ΕΕ], μού ἤρρισε: καὶ φίλοι μου, ἐκεῖνοι θα μείνουν εις τὴν Καρδίσιαν πόλιν καιροῦ, και δταν θα ὑπάγῃ ἴσως τας γωνίας Νολ, θα χαλάσῃ ο κόσμος ἐκεῖ με' τὸ ξεσπαθώμα. Ἡ Ἐσπερία Ἀύρα [Ε] — τι εὐμορρα ποῦ τὰ γράφει, — δταν εἶδεν ότι ἔφηε βραβείον εις του Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως, ἠθάνθη μεγαλη τέρην χάραν, κατὰ ἑν τῆς ἀνῆγγελλαν ὕδρι ἐκέρδησε λαχεῖον πολλῶν χιλιάδων ἀραχμῶν... Καὶ βέβαια! να κερθίσῃ εις τὸ Δαχαῖον δὲν εἶνε καμμία ἀτία ἐνὸς να βραβευθῆ εις ἕνα Διαγωνισμὸν... Πράγματι, Γοργόραση Ἑλίς [ΕΕ], χάριν της ὁμοεικαταλῆς ας πολλὰς λέγει κανεῖς ἄλλο ἀπὸ ἐκείνο που ἔχει ἐν τῶν του. Ἀπὸ παλαιῶν συχνά οι ἀπαντήσαντες ἐμμέτρως εις τας ἐρωτήσεις των Μικρῶν Μουσικῶν, οι όποιοι δὲν εἶνε τόσοι καλά ἐξησημέντοι εις τὴν σπαιουσίαν. Τὸ Ὄρχον Ἀμάραντον μ' ἐρωτᾶ αν ἦο συνδρομητής μου ἕνα παιδί ἑως δώδεκα ἔτων, με' ναυτικά, τὸ όποῖον, τὴν Κυριακήν 31 Ὀκτωβρίου, ἐπέθετο ἔθωθεν τῆς οἰκίας Σιμοπούλου, και ἔμα του εἶδεν να διακῆθῃ τὸ φύλλον μου εἰπε: «Δι' αἱ ἡ Διπλάσις των Παίδων! Ἐπείρω κ' ἐγώ! Ἀν εἶνε κανεῖς ἀπὸ τους δικούς μας ἄς το εἰπῆ — δια τὸ ἠουχάση τὸ Ὄρχον Ἀμάραντον. Νὰ γνωρίσῃ, Ὁραία Δευκάς [Ε], ότι τὰ γράμματά σου μ' ευχαριστοῦν πολύ, και ἐπιθυμῶ να μου γράψῃ συχνά δια τὰ συνειδήθη ἀκόμη καλύτερα. Ὅπως! Σήμερα μολὶς μανθᾶνω, — ο Μάλων Διπλωμάτης μου το καταγγίλει, — ότι τὸ ὅπ' ἀρθ. 453 Πρόβλημα εἶνε ἀντιγρομῆνον ἀπὸ τὸ Βιβλίον της Σεργῆς. Καὶ τί να κῆρω τώρα, που ἰδημοσιεύσαν τ' Ἀποσέλισματα; Εἶμαι καταφορητισμένη. Καὶ αν δὲν ἦτο ή ἔδωκε ὄρατα ἐπιστολή της Δανυίσηος των Σαλώρων [ΒΕ] να με παραγορήσῃ, κ' ἐγώ δὲν ἠεῦρω τι θα εγγίνετο... Ἐὶ ὄρατα ἐπιστολή! Καὶ ό κ. Φαίδων κατεγορηθη πού του την ἔδωσα δια να διαθέσῃ καὶ περὶ της ἐπιστολῆς του ἀπὸ σπασμα. Νὰ σου ἔχουν τὰ διδωρα ἀνεψάκια, μικροῦ-

λα μου. Δες Μαλκοβλά Ζιακή. Πως τὸ νόμο μίσους;

Μὲ περιγράφει ἀκόμη μγάλος σαρρὸς ἐπιστολῶν. Ἄλλ' ὁ διαθίσιμος χῶρος ἐτελείωσε καὶ τὰς ἀριῶν δὲ τὸ προσέχει.

Εἰς τὴν Κλήρωσιν τοῦ Λαχεῖου μισοὶ ἀριθμοὶ ἐτυπώθησαν λαθησμένοι. Τὰ παραράματα αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσέχει.

Ἐγγραφοῦσα τὰ ψευδώνυμά των, διχομαί μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογράφειάν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέου μου φίλου: Φίλην τῶν Ζώων (Μ. Β. Ἰδου αὐτὸ «ἀρῶν πραγματικῶς ἀγαπᾶς πολὺ τὰ ζῶα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν χαρὰν ποὺ σου προξενοῦν τὰ φυλλιάδιά μου») καὶ Ῥησιῶν Ἑλληνόπαιδα (Μ. Τ. αὐτὸ μόνο ἦτο ἐλευθερὸν ἠγορησε, βλέπω, νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἔξοχόν).

Ἄλλαγαί ψευδωνύμων: Ἡρώς τῆς Μακεδονίας (ἘΕ) διὰ τὴν ὠρατὴν ἐπιστολήν) καὶ Λωρητῆς Ἑλβετίας (+ + εἰτέλας αὐτὸς ποὺ προσέχει: [Ε] ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἦρσε πολὺ.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπισημοῦν νὰ ντυθῶν: ἡ Ἄρχισα τῆς Σωτηρίας μετὰ Ἄνθος τοῦ Σολομοῦ, Σπέρτο Μοράβια, Ἀμαρῆλιδα καὶ Ζοφελία-Μοβίλια — τὸ Πενόη τῆς Μπαχραϊνᾶς μετὰ τὴν Κροεθίαν, Ἰκαροῦ, Κολομβητῆν τοῦ Καρτεσιῶν καὶ Δαράντην — ἡ Νεφελώσις Φυγῆ μετὰ τὴν Γαίην τῆς Ἀρχόρας, Λουσιᾶν καὶ Ἀνδοθίαν Νεοθηῶν — ἡ Ἀδελφὴ Φυγῆ μετὰ τὴν Ἀελλίαν Νάυτην, Ἀθέρρα καὶ Βύσσον δὲ Γάρα — ἡ Δευκὴ Νῆξ μετὰ τὸ Λούπηρα δι' Ἄσπιν.

Ἡ Διδασκαλία ἀρπάζεται τ.υ. φίλος τῆς Παρ. 1. Μελετόπουλον (ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 896. θὰ τοὺς ἔβλεπε σήμερον μετὰ μολύβι ἐπὶ τῆς κτινίας τῶν βωρῶν, τὸ ὅστιον ἦδ' αὐτὸ ἔστειλα.) Ἀνδοθίαν Νεοθηῶν (ἘΕ) καὶ τὰ ἔδωκα καὶ εἰ πολλαῖ ποὺ ἦσαν 1). Δωδὸντῆ (εἰτέριδα ἔστειλα). Φορδουβόλον (δὲν παρῶν). Φιλοπατρίδα Γάρα κίβρα ποὺ σ' ἐνδύσθης ἵσθον ἡ ἀκάνθησε μοῦ. αὐδ' ἦτο ἀκριβῶς ὁ ἀκαρὸς μου.) Ἀνδοθίαν Ζαίτη (ἔστειλα) ἀλλὰ δὲν δὲν μοῦ γράφεις ἀνυπόθετα.) Ἀναγῶν τῆς Βυθίας (ἐπιπέσει δὲ ἔγινε ἦδη καλῶς.) Ἀσπερδέτα Ὀστανῶν (δὲν εἰμπορὸν νὰ σοῦ εἴπω ποῖος ἔχει ἐκείνῳ τὸ ψευδώνυμον. ἡ χαρὰ μου εἶνε γὰρ ὅσοι δὲν ἔγινε ἀπὸ τοὺς ἐπιμελεστέρους μαθητᾶς κακὰ λέγει ὁ μπαμπᾶς· τὰ γράμματά δὲν ἔρχονται οὐρανοκαθίβουτα.) Ἀθῶν Καρδίαν (ἔλαβον). Πύργον τῆς Πέρας, Βόδιον Ἡθρον (ἘΕ) διὰ τὴν ὠρατὴν ἐπιστολήν· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθίσεις.) Πήσων τῶν Σερβίαν (ἦτοι οἱ φίλοι μου τῆς Αἰγύπτου καὶ ἔγραψαν διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου Διόκοῦ (ἘΕ) ἡ πύργον σου. ἦτο ἀπὸ τὰς ἀποκαταστάσεως ἡ Μάστια τῆς Κίου (καταρτιστὰ πολὺ.) Περσῶν Νεοθηῶν. Πιερὸν τῆς Μελίσης (ἔστειλα) ἔχει καλῶς.) Οὐεῖρον Βελοθῆς Νηξιδε (φαίνεται δι' ἐκρῶσεως εἰς τὸ τὸ κατὰ τῶρα εἶσαι ἐντελὲς καλῶς.) Ὀστανῶν τοῦ Παραδείσου (ἔστειλα.) Μόνωσον (ἔστειλα) 35 — 17.) Διακροθῶσον Ἀρσοκείαδα (ἘΕ) ἂ, ἦθελα νὰ ἔξενον α' ἐγὼ τὸν κ. καθηγητῆν, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω.) Πρίγκιπα Πάλμαν (ἔχει καλῶς.) Ἀρχιζαίον (ἘΕ) ἡ ἐπιστολή σου μετὰ συνηκίαν.) Κυρ-Μέντιον, Παιδιὸν Ἀρὰν (ἔΕ) διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν.) Δευκὴ Νύκτα (ἘΕ) διὰ τὰς ἐντυπώσεις αὐτῶν τῆς Κυριακῆς.) Μαρίαν Ἀνταναρέταν (ἔστειλα.) Μαρίαν Καλεθρὰ (ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 1836. ἀλλὰ θὰ ἔλαβες ἦδη τὸ δῶρον σου) Θεσσαλικὴν Ἀκίνα (ἔχει καλῶς.) Δωρὶδα Παρθένον (ἘΕ) διὰ τὸ χαριτωμένον γραμματικῶν.) Μεγιστὰ (ἘΕ) σὲ συχαίρω διὰ τὸν νέον τίτλον — ὑπὸ ἐχεμύθειαν — καὶ σου εὐχαριστῶ καλὸ κατεῖθε· ὁ κ. Φίλων σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς γράφεις.) Ἰακίην Ἡραῖδα (ἔστειλα.) Ὀχρᾶν Ἀκίνα (ἘΕ) πῶς εἶνε τῶρα ὁ μικρὸς σου ἀδελφός.) Δημόδοκον, Θεσσαλικῶ

Μεταξεδάμι (τὸ μανθίνω ἢ Ἐπαροπούλα ἀσθενεῖ βραδίως; γρηγορᾶ, ὅτι μοῦ, καμὲ τὴν καλῶ) Κορον. Π. Δαυδύλον (ἔλαβον). Ταρλαμπούμικαν (εὐχαριστῶ πολὺ· καθὼς καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου) δὲ περὶ τοῦ μ. ἔρωτες, μένε ἀκόμη εἰς Ἀθηναίαν.) Νυκτοπόρακα (δὲν παρῶν) εἶτε φάνει εἶτε ὑπερβαίνει, ἐδῶ εἶνε τὸ ἴδιον.) Βροντήν τοῦ Ἰδου (ἔστειλα.) Ἀν-Λάϊφ τῶν Πατησίων, Μικρὸν Ἀσολίον κτλ. κτλ.

Εἰς ἑσὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τῆς 13 Νοεμ. θρίσον δάπαντῶν εἰς τὸ προσέχει.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως

* Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνομιώσεως τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1905 μετὰ διὰ τὸ ἀποκομῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἄλγειον τῶν Δωρῶν καὶ μετὰ τὰ λοιπὰ προνόμια — συμφώνως πρὸς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 4θου φυλλαδίου, — ἄγει τὴν 15 Δεκεμβρίου.

* Τὸ ἀσφαλτεῖον μὲσον ἀποστολῆς χρημάτων εἶνε ἡ Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή. Μόνον ἀπὸ μέρη ὅπου τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα δὲν ἐκδίδουν ἐπιταγὰς, ὁ συνδρομητὴς δύναται νὰ στείλῃ τὴν συνδρομὴν του εἰς γαρνομιματὰ ἑλληνικὰ ὃ ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ εἰς γαρνομιματὰ ἰσουλῶν Κριταῦ, ὃ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, καθὼς καὶ εἰς τοκομηρία τῶν ἑλληνικῶν βασιλέων ἢ τοκομηρία ἐπιταγῆν ἐπὶ Παρισίον, — ἐσώκλειστα πάντοτε ἐντὸς ἀσθημῆν: ἐπιστολῆ.

* Ποσὰ γὰ ὑπερβίβοντα τὸ 1 φράγκον εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματῆματα παντὸς Κράτους. Ἄνω ἐκ μέρων τῆς Τουρκίας ὅπου δὲν ὑπάρχουν ταχυδρομικὰ ἐπιταγὰ, εἶνε δεκτὰ καὶ μεγαλύτερα ποσὰ εἰς ὀθωμανικὰ γραμματῆματα ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ τις 5 γρότια δι' ἕ φράγκον ὅταν στείλῃ ὀθωμανικὰ γραμματῆματα τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ 7 γρότια δι' ἕ φράγκον ὅταν στείλῃ ὀθωμαν. γραμματῆματα τοῦ ἔξωτερικοῦ.

* Οἱ ἔχοντες ἄλλοτὴ τὸν τίτμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1904 ἢ καὶ ὀλιγοῦτε ἄλλον τίτμον, καὶ ἐπιθυμῶντες νὰ τὸν συμπληρῶσιν, εἰδοποιοῦνται νὰ στείλουν τὴν παραγγελίαν των πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου, διότι κατὰ τὰ παλαιὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως θὰ τιμωρῶνται δι' ἑκάστου 15 ἰσῶς μέχρι τοῦδε, — ἀλλὰ λεπτὰ 20 — Τὰ ζητούμενα φυλλάδια πρέπει νὰ ὀφείλονται ἀκριβῶς διὰ τὸ ἀριθμὸν των καὶ τοῦ ἔτους (ἀνεῦ ἡμερομηνίας), καὶ συνάποστελλεταὶ δὲ καὶ τὸ ἀντίτιμον, διότι παραγγελία περὶ ἀποστολῆς φυλλίων ἀνεῦ τοῦ ἀντίτιμου δὲν ἐκτελοῦνται.

* Ἐπίσημ. εἰδοποιεῖται ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συμπληρῶσιν ἢ νὰ πληρῶσιν τὴν στήραν τῶν τίτμων των, ἢ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου πολλοὶ τίτμοι τῆς Δ' Περίοδου τῆς Διαπλάσεως εἰς τὸν τιμωμένον δραχμῆς θὰ ἀτιμῶσιν εἰς δραχ. 2,50, διότι πλησιάζουν νὰ ἀνακληθῶν. Ὅσοι συμπέρον των εἶνε νὰ κέρουν τὰς παραγγελίας των πρὸ τῆς 1. Ἰανουαρίου.

* Ἐὰ ἐνκαίρια τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῶν ἀνομιώσεων, ὑπενδύσθημεν καὶ τὸ Σῆμα. Μετὰ τοῦ ἀντίτιμου τῆς συνδρομῆς εὐκαίρι εἶνε νὰ συνάποστελλοῦν καὶ τὸ ἀντίτιμον τοῦ Σήματος, οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ καυχήσων τὸ ὄρατον τοῦτο καὶ δικηρικῶν κόστημα τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως.

* Παρακλιθῶνται οἱ μετὰ τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογράφοις, νὰ κἀμῶντες ἐπιστολάς των διατὰ δυνάταν οὐνοτιμωτέρας, κατὰ τοὺς μῆνας τοῦτους τῆς μεγάλης ἀσσοκρεῖσεως ἐπιστολῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου Ὁ γάρτος τῶν ἰσῶων καὶ τοῦ ὁποῦ-δὲν νὰ γράφωσιν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κληθεῖσιν ἐν τῷ ἔλασιῳ μας εἰς γραμμάτω, ὅν ἔλασος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τίμηται σο. 1.

550. Αἰετῆ γρόφος. Τὸ πρῶτον μου σημαίνει ἐξ ἄρῶν ἀπ' α' τρία. Τὸ δεύτερον στηρεῖται οὐκὸς, ναοῦ, μνημεῖα. Τὸ τρίτον στήν Ἄσιαν, ὠλύκον, θὰ το ἔβλεπε. Πρωτεύουσαν μεγάλην, ποὺ βίβαια τὴν ἔστειλε.

Ἐστειλῆ ὑπο τῆς ἑσῆδος τῆς Ἀσθῆας 551. Συλλογὰς ἑσῆδος. Τρία σύμφορα ποτῶν-κοτῶν ἔσῆδος, Κτίσῶ πόλι: Ἰταλικὴ καὶ χαλῶναι!

Ἐστειλῆ ὑπο τῆς ἑσῆδος τῆς Ἀσθῆας 552. Μεταμορφωμῆσις. Πῆρῶν τὸ κουβίρι Καὶ τὸ ἐτυλλίτω Τὴν κλωστήν τὸν ἀλλῶν, Κίαντὸ τὸ κυτῶν.

Πῶ, πῶ, Πασιγιά μου! Τὶ θωρῶ μπροστὰ μου; Πόθος φοβερό!

Ἐστειλῆ ὑπο τῆς ἑσῆδος τῆς Ἀσθῆας 553. Ἀνύγρια. Πτηνὸν εἶν' ἐκ τῶν γνωστῶν τὸ ἀρσοεικόν μου, Κατοικία πτερωτῶν τὸ θηλυκὸν μου.

Ἐστειλῆ ὑπο τῆς ἑσῆδος τῆς Ἀσθῆας 554. Κεκομημένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβδλεξον.

1. — Τὸν Ἀρπῆ ἀδικία λευκαίνει. 2. — Διὰ νὰ κἀμῆς πρόθεσις κλισμάτων πρέπει ν' ἀναγάγῃς αὐτὰ εἰς τὸν αὐτὸν καρανομαστήν.

3. — Ἡ παρῶα εἶνε τὸ σκονδαλιότερον ὄργανον. 4. — Ἐκ τῶν Ἄρην ἀσφαλῶς ὑπόρου Κρα καὶ φρετῶ.

Ἐστειλῆ ὑπο τῆς ἑσῆδος τῆς Ἀσθῆας 555. Γενία.

+ * * * * * = Ἰζντομον. * + * * * * = Ἄκτιν. συγγραφῆς. * * + * * * * = Ἀκτίνος φιλοσοφίας. * * * + * * * * = Ῥήτωρ ρωμαϊκός. * * + * * * * = Τύραννος. * + * * * * * = Μυθολ. τέρας. + * * * * * = Ζῶον φορηθόν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα συγχρόνου Ἀυτοκράτορος.

Ἐστειλῆ ὑπο τῆς Ἀσθῆας Καρδίας 556. Μωσαϊκόν.

Γνωστὸν ἐστὶν ἄρχατον στρατηγὸν Κρήνταις βασιλεὶ καλὸν Μωσαϊκόν. Ἐστειλῆ ὑπο τῆς Ἀσθῆας τῆς Ἀσθῆας 557. Μεταμορφωμῆσις.

Ὁ Ἄσων δι' ὃ μεταμορρ. νὰ γίνῃ θῶς. Ἐστειλῆ ὑπο τῆς ἑσῆδος τῆς Ἀσθῆας

Table with 2 columns: Symbols and their corresponding words. Symbols include stars and plus signs. Words include Ἰζντομον, Ἄκτιν, Ἀκτίνος φιλοσοφίας, Ῥήτωρ ρωμαϊκός, Τύραννος, Μυθολ. τέρας, Ζῶον φορηθόν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα συγχρόνου Ἀυτοκράτορος.

Ἐστειλῆ ὑπο τῆς Ἀσθῆας Καρδίας 558. Μωσαϊκόν.

Γνωστὸν ἐστὶν ἄρχατον στρατηγὸν Κρήνταις βασιλεὶ καλὸν Μωσαϊκόν. Ἐστειλῆ ὑπο τῆς Ἀσθῆας τῆς Ἀσθῆας 557. Μεταμορφωμῆσις.

Ὁ Ἄσων δι' ὃ μεταμορρ. νὰ γίνῃ θῶς. Ἐστειλῆ ὑπο τῆς ἑσῆδος τῆς Ἀσθῆας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἐξέλιξις λαπτα 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτα 5 μόνον. Ἐλαχίστος ἔσῆς 10 λέξεις, ὀλιγοῦτε καὶ αὐτὸ ἀνελαχίστος τῶν 10 πληροῦσται ὡς νὰ ἴσῶν 20 λέξεσιν.

(Καυστερῆσαν εἰς τὸ Ταχυδρομικόν) Ἀναγῶν ἐνετέθεν ἀποχαιρῶν μετὰ πόνον τῆς Καρδίης μου, πρῶτα τὴν πατρίδα μου καὶ δεύτερον τοὺς καλοὺς φίλους καὶ φίλας τῆς Διαπλάσεως, ὅν ὁ ἀποχωρισμὸς βαθεῖς με συνηκίει. Ἰδίως ἀποχαιρῶ τὰ μέλη τῶν Συλλόγων, εὐχόμενος ὅπως ἡ ὑπὸ τοῦ Προσέλου καὶ ἐμοῦ ἀρκαμένη μέριμνα ὑπὲρ τῆς εὐρυτείας ἐν Βόλῳ διαθίσεως τῆς Διαπλάσεως διενεργεῖται ἔσῆαι.

Ἐσῆς, 26 Ὀκτωβρίου 1904. Νοσητὴ Ρορφοραία, πρῶτην Ὀλυμπίας. (Δ, 148)

Γραμμὰ ἀνταλλαγῆν δεληταριῶν καὶ εὐχαριστῶ τοὺς ἀποστελλέντας μοι. — Κωνσταντῖνος Ἡλιάδης. (Δ, 149)

Ἀνταλλάσσω δελητῆρας εἰκονογραφημένα πανταχόθεν. — Νικήτας Φαρρὸς, μαθητῆς Γυμνασίου, Δημητιάνα (Grèce). (Δ, 150)